

Noriu išvengti nepatogių klausimų, tad užbėgsiu už akių ir iškart atskleisiu, kas šioje istorijoje tikra, o kas pramanyta. Be abejo, tikras Rokis – šuo, kurį Kalvarijų gatvėje kadaise partrenkė girtas taksistas. Šiuo faktu įsitikinti galima žvilgtelėjus į mano pirmosios knygos „Raudonojo horizonto pranašai“ nugarėlę, kurioje minimas šuo, partrenktas būtent šioje gatvėje.

Turbūt nekyla abejonės, kad tikras ir ežeras, kurio vanduo išties yra konjako spalvos. Jeigu ten nuvažiuosite, veikiausiai išvysite salotines varles, tingiai ropinėjančias ant mėsingų vandens lelijų lapų. Gal sutiksite ir Angelę. Ją išduos rožiniai, ežiuku kirpti plaukai. Nors jūsų nepažįsta, ji būtinai pasisveikins. Įbridusi iki pusės, džiugiai šūktelės, kad vanduo kaip arbatėlė.

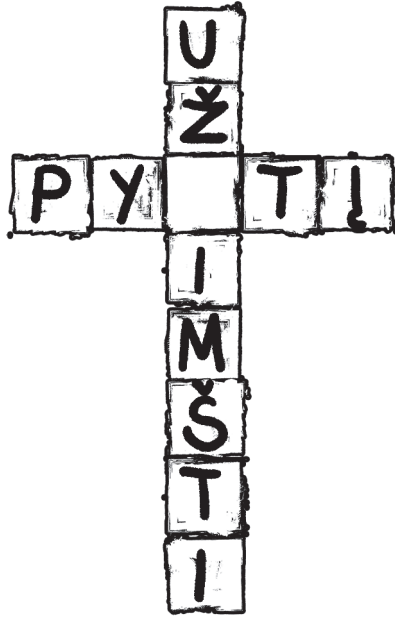
Tikras yra tamsusis sodo namelis su medinėmis lentomis apkaltais kambariais. Ir tas paveikslas, kurio kampe jis nupieštas. Andrius, žinoma, irgi tikras. Jis vis dar vaikštinėja laisvėje lyg nieko nebūtų nutikę. Be abejo, Dima taip pat tikrų tikriausias – sėdi užsirakinęs tualete, traukia vieną cigaretę po kitos, brauko pirštu telefono ekraną ir siuntinėja draugams trumpus filmukus, kuriuose netikėtai sušvytruoja vyriški lytiniai organai. Kaskart tokį išsiuntęs, skardžiai nusikvatoja iš savo sąmojo. Garsus juokas išsisklaido mažytėje patalpoje, atsimuša į plytelėmis padengtas sienas, galop susigeria į minkštą kilimą.

Juokiasi ne tik Dima, bet ir miško ragana, kuri tebegyvena tankmėje, vis skimbčioja smailiais kaulais, kedena samanais ir drasko beržų žievę. Ją vangiai stebi ant šakos nutūpusi varna, kurią netrukus gali perverti kulka. Kai tai nutiks, ji dusliai bumbtelės ant samanų, ore suplazdės sidabriškai juodas plunksnų debesis.

Spalio pirmoji iš tiesų įvyko – pasigūglinkite, jei manimi netikite. Internete rasite šimtus straipsnių šia tema.

Peleninė, nukniaukta iš baro, Velnio pirštas, kurį suradus viskas pasikeitė, milžiniškos, kieme išdžiaustytos liemenėlės, nuolat blaškomos vėjo, juodas, vandenyno sukuryš, visa pasiglemžiantis ir susiurbiantis pragaištingon gelmėn, melzganas praeities koridorius, kuriame gausybė girgždančių durų. Visa tai tikra. Kaip ir bobulė, skėlus antausį už tulpes, nuskintas iš jos daržo. Radijo stotis „Sąžinės balsas“, kurios vadovas traukia operas ir kaunasi su oligarchais. Karaokės klubas „Žvaigždžių takas“ ir baras „Adata“, kurio kiemelyje vakarais įsižiebia mandarinų spalvos lempelės. Ten stovi nedidelė scena, ant kurios šį vakarą koncertuos „Rūkas“. Sugros populiariausias dainas iš naujausio albumo ir išsisklaidys.

1.





Kai man buvo šešeri, Rokį Kalvarijų gatvėje partrenkė girtas taksistas. Niekšas nė nestabtelėjęs nurūko per balas, taškydamas tuščius šaligatvius, palikdamas tėtį bejėgiškai gniaužti rankose tą nelemtą pavadėlį, kurį prie perėjos nutarė nusegti, kad šuo prasilakstytų. Rokį vežė užmigdyti ir jis visą kelią laižė tėčio ranką. Mama verkė, tėtis kandžiojo apatinę lūpą, tik man vienam atrodė, kad nėra ko krimstis – Rokis danguje kerta žalius kepsnius, užsigeria alumi ir vargo nemato. Vėliau dažnai sapnuodavau akvamarino spalvos debesis ir juose lengvai sklandantį vokiečių aviganį, mojuojantį pūkuotais angelo sparnais.

Rokį palaidojome sode, kiek atokiau nuo savo namelio, prie miško. Tėtis ir paminklą parūpino – radęs dailesnį akmenį, nunešė jį nušlifuoti, iškalė šuns vardą, o mama ant kapo pasodino tują. Po kelerių metų tą žemės lopinėlį nusipirko ir prie savo sklypo prijungė naujas kaimynas, nutaręs ten pasėti braškes. Dirvą išpureno, paminklą suskaldė, tują išrovė. Man užvirė kraujas. Troškau keršto.

Pirmiausia nutariau jį sugėdinti. Patykojęs, kol išvažiuos į darbą, prie namo durų ryte priklijavau raštelį. Brūkštelėjau:

MENKYSTA, TURĖKIT SAŽINĖS! IŠNIEKINOT ROKIO ATMINIMĄ IR PASĖJOT BRAŠKES ANT JO KAPO. BŪKITE PRAKEIKTAS.

Braškes toje vietoje, kur ilsėjosi mūsų Rokis, išroviau su šaknimis ir išmečiau miškan. Laukiau, kol kaimynas pastebės nuniokotą daržą, bet jis tik keistai šypteldavo mane išvydęs, mandagiai pasisveikindavo, paklausdavo, kaip mokykloje einasi. Lyg specialiai erzintų. Supratau, kad toks kerštavimo būdas niekam tikęs – reikia imtis griežtesnių priemonių.

Kaimynas sodo namelyje gyveno vienas, bet retsykiais ten svečiuodavosi jo dukterėčia. Penkiolikos ar septyniolikos metų – kaip tik tokio amžiaus, kai jau norisi linksmintis su vyresnėmis kompanijomis ir veikti viską, ką veikia suaugusieji, nors oficialiai dar esi vaikas.

Vieną vakarą, kai to vyro namuose nebuvo, ji pasikvietė draugų. Šventė gimtadienį, gurkšnojo alų, klausė Šakiros ir Britnės. Tuo metu jau galėjau įvertinti vakarėlio rimtumą, mat kai kurie sode taip įsilinksmindavo, kad visas miškas aidėdavo, o netoliese teliūškuojantis ežeras prarydavo garsus ir tuoj pat išspjaudavo, iš atokesnių sodybų į ramų nakties kiemą atskraidindamas riksmus, keiksmus, girtą juoką ir vėjo pridusintus bumčikus. Kaimyno dukra linksminosi ramiai – girdėjau tik prislopintą šnabždesį ir tylų mergaitišką krizenimą, nuskambantį tuomet, kai kuri nors prisipažįsta draugėms, kad su *juo* jau pasilaižė.

Ryte merginos sutvarkė aplinką, išmetė šiukšles, apšlavė laiptus prie namo. Palaukęs, kol jos išsinešdins, ėmiausi savo šėtoniškojo plano – ant nepriekaištingai nupjautos vejės primėčiau prezervatyvų. Važiuodamas dviračiu pakelėje aptikau nepraplėštą pakelį ir įsimečiau kišenėn nusprendęs, kad kada nors pravers. Ta diena išaušo greičiau, nei maniau – išpūčiau visus tris balionus į kiekvieną prieš tai pripylęs vandens. Vieną nutėškiau prie tvoros, kitą – prie hortenzijos, apsisagsčiusios baltomis žiedų gniūžtėmis, o trečiajam

parinkau egzotiškesnę vietelę – po stalu. Kieme saikingai pridėlioju ir tuščių alaus butelių, rastų prie šiukšlių konteinerių. Tryniau delnus ir palaimingai čepsėjau bandydamas įsivaizduoti, kaip šį vaizdą išvydęs kaimynas suriaumos drebdamas iš apopleksinio įsiūčio, o dukterėčiai bus riesta (dabar atrodo keista, kodėl už Rokio išniekinimą tąsyk nutariau bausti ją, niekuo dėtą nepilnametę, o ne tikrąjį kaltininką). Planas atrodė genialus.

Deja, vėl likau nieko nepešęs – grįžęs namo, kaimynas ramiai susitvarkė, tada tylėdamas pavėsinėje gurkšnojo rudą skystį iš stiklinės. Spėju, jog tai buvo viskis. Kunkuliuojantį pyktį lyg džiną užkimšau tame prie konteinerio rastame alaus butelyje laukdamas dienos, kai galėsiu paleisti jį į laisvę. Nekenčiau to prakeikto kaimyno. Erzino jo tylą ir ramybę.

Vieną birželio vakarą, kai mano pykčio džinas jau kurį laiką ilsėjosi voratinkliais apaugusiame butelyje, sode stipriai griaudėjo ir žaibavo. Visai čia pat ir taip smarkiai, jog visiems sodininkams dingo elektra. Įelektrintas dangus riaumojo, vėjas negailestingai talžė tujas, pamiškės beržai gailiai traškėjo, kurmius baidantis, vejoje įsmeigtas vėjo malūnėlis vos spėjo suktis, o mediniai varpeliai balkone, užuot meiliai tilindžiaavę, isteriškai skimbčiojo pragaro ariją apie mirtį sėjančią vėtrą. Kiemas kvepėjo žaibais, galėjai užuosti sieros ir amoniako kvapą. Katės gūžėsi po laiptais prie durų, sodininkai lindėjo nameliuose bijodami iškišti nosis laukan, mama uždegė žvakę ir susisuko į pledą, tėtis nervingai vaikštinėjo iš kampo į kampą, vis žvilgčiodamas į laikrodį, tikrindamas, kiek laiko jau nėra elektros, Elzė ir Tėja, visą vakarą spalvinusios ponių knygele, ėmė zyzti, tampyti mamą už rankovės ir reikalauti pasakos apie Mėlynbarzdį, nužudžiusį savo žmonas. Rymojau prie pravirų balkono durų, klausiausi baugaus varpelių skambesio

ir spoksojau į elektrinį dangų. Mėgavausi nejaukumu, kai susiduri su kažkuo didesniu už save.

Krūptelėjau ant tuščio žvyrkelio išvydęs kaimyną. Kiaurais merkiama lietaus, žliaugiantis, tarytum žmogaus pavidalą įgavęs krioklys, jis stovėjo lyg įbestas, veidą atsukęs į tamsius mūsų langus. Nugara perbėgo šaltis. Ko jis čia stovi tokį vėlyvą metą, kai taip beprotiškai lyja? Prisimerkęs pabandžiau įžiūrėti žvilgsnį, bet nepavyko – prieblanda buvo per klampi. Tada kiemą spėriai nuplikino toks pats žaibas, kokį rodė per filmą apie Frankenšteiną.

– Mam! – riktelėjau dumdamas laiptais žemyn ir sukeldamas daug triukšmo. – Kaimynas stovi ant keliuko! Spokso į mūsų langus! Sakiau, kad jis trenktas!

Mamos akyse tąsyk išvydau visai ne tai, ko tikėjau: maniau, nusijuoks, *liaukis šnipą vaidinęs, palik jį ramybėje*, pabars, o tada pasiūlys sausainių. Gal priešingai – užtars mane, leptels, kad kaimynui greičiausiai stogas nuvažiavęs. Bet ji tik baikščiai krūptelėjo, išblyško, svetimas, baugus šešėlis perbėgo per žydras jos akis, vėliau nuslinko į lūpų kamputį, galiausiai įsitaisė balto kaklo duobutėje.

Kitą rytą kriokianti liūtis apslopo, palikdama tik švelnų lynojimą, palankų sraigėms ir sliiekams. Lygiai tarsi alsavimas plaukė iš sodo bijūnų kvapas, lauke skardžiai čerškėjo žvirblių debesys. Įsikinkę trimerius, nuo aušros burzgė suplukę sodininkai, pakvipo šviežiai nupjauta žole ir benzinu. Po pusryčių išsitempiau Elzę ir Tėją rinkti sraigių ant žvyrkelio. Man šis užsiėmimas jau pabodęs, bet sesės buvo tik bepradedančios įsijausti į sraigių augintojų rolę – pririnkusios bent po dešimt, namelius pagražindavo flomasteriais, pripiešdavo širdučių, priraitydavo gėlyčių, visoms sugalvodavo vardus ir augindavo.

Kažkurį rudenį, kai iš sodo sugrįžome į butą Kalvarkėse, įsigudrino slapčia parsigabenti ir sraigės. Laikė jas virtuvėje, apgyvendino medinio dvigubo lango tarpe, apklotame traškiu samanų kilimu. Vieną rytą ką tik atsikėlus, užmiegotas akis dar besikrapštanti mama ėjo į virtuvę kavos ir išvydo kelias dešimtis šliužų, prigludusių savo gličius kūnus prie stiklo. Jie lėtai slinko langu į viršų, palikdami po savęs snarglėtą šliužę. Tąsyk kone alpstanti mama prigrasė Elzei ir Tėjai sraigių į namus daugiau nesinešti.

– Baigiasi vasara, baigiasi ir sraigių sezonas, – skėlė pamokslą apsiašarajusioms dvynėms. – Jos žiemoja sode ir laukia mūsų sugrįžtant pavasarį. Sraigės moka savimi pasirūpinti. Kenas, Barbė, Sendė, Kendė, net Vaciuukas! Jos – jau suaugusios, pilnametės, savarankiškos.

Kai ir šis paaiškinimas nesustabdė Elzės ir Tėjos ašarų, įsikišau aš:

– Kvaišos, ar nepagalvojat, kad išveždamos sraigės iš sodo daugot jų likimus? Gal Vaciuukas miške turi šeimą? Jis privertas palikti namiškius dėl jūsų kaltės. Gal ankstyvą rudenį susižadėjo? Gal Barbė turi vaikų ir jie liks be mamos?

Dvynės sutriko, nutilo. Vyresniojo brolio tartas žodis, regis, privertė susimąstyti. Ginčas buvo baigtas ir tąsyk užsidirbau karmos taškų iš mamos, suokalbiškai man mirktelėjusios.

Tą rytą po liūtis, kai rinkome sraigės ant žvyrkelio, toje pačioje vietoje, kurioje aną naktį lietuje murkdėsi trenktas kaimynas, suradau glotnų akmenį smailėjančiais galais. Melsvai pilkšvos spalvos, blausiai švytintis akmuo priminė pirštą. Ne žmogaus, greičiau jau milžino ar trolio. Tokį keistą daiktą regėjau pirmąkart, tad įsimečiau kišenėn ir grįžęs namo parodžiau tėčiui.